

РЕШЕНИЕ

№ 256

гр. Бургас, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ТОДОР Д. МИТЕВ

при участието на секретаря ДИЛЯНА ИВ. БОДУРОВА
като разгледа докладваното от ТОДОР Д. МИТЕВ Административно
наказателно дело № 20232120204745 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 59 и сл. ЗАНН и е образувано по повод жалба на „*“ ЕООД,
ЕИК *, против Наказателно постановление № Т-НП-4/12.12.2022г., издадено от Министър
на туризма, с което за нарушение на чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК и на основание чл. 26, ал. 1 от
ЗУЧК, на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“, в размер на 10000 лева.

Делото е върнато за ново разглеждане с Решение № 1102/14.11.2023 г. по КНАХД №
1777/2023 г. по описа на Адм. съд- Бургас, с което е отменено Решение № 734/19.07.2023 г.
по НАХД № 751/2023 г. по описа на Районен съд- Бургас.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление, като незаконосъобразно,
издадено при съществени нарушения на производствените правила и в противоречие с
материалноправните разпоредби.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Д. Д. и адв. *
от АК-Бургас, които поддържат жалбата по изложените в нея доводи. Правят искане за
присъждане на разноски.

За административнонаказващия орган, не се явява представител в последното
открито съдебно заседание.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките срока за обжалване, тъй като видно
от разписката на л. 22 от НАХД № 751/2023 г. по описа на Районен съд- Бургас, НП е
върчено на жалбоподателя на 31.01.2023 г., а жалбата е подадена на 13.02.2023 г. Жалбата е
подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради
което следва да се приеме, че същата се явява **процесуално допустима**. Разгледана по
същество жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и
съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено

следното:

Морски плаж „*“ е изключителна държавна собственост на основание чл. 18, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 6, ал. 3 от ЗУЧК. Морски плаж „*“ бил обявен за неохраняем със Заповед № Т-РД-16-70/11.02.2022 г., изм. със Заповед № Т-РД-16-172/27.04.2022 г.

При извършена на 30.06.2022 г. проверка на морски плаж „*“ от длъжностни лица – служители на Министерството на туризма, било установено, че на морския плаж е поставен преместваем обект, който се използвал като заведение за бързо обслужване. На проверката присъствали и длъжностни лица от Главна дирекция Фискален контрол - Бургас и от Главна дирекция Национална полиция.

Свидетелят И. В. преценил, че преместваемият обект е поставен без разрешение, поради което съставил АУАН № Т-УМП-12-АУАН-00-3/30.06.2022 г. на дружеството жалбоподател, преценяйки, че именно то е поставило и ползва обекта. Актът бил съставен на 30.06.2022г. и предявен на управителя нажалбоподателя, която е отказала да го подпише, което е удостоверено с подпис на свидетели.

След връчване на АУАН, административнонаказващият орган, сезиран с преписката по акта, пристъпил към издаване на НП, като счел фактическите констатации за безспорно установени, поради което и издал обжалваното постановление, с което на основание чл. 26, ал. 1 ЗУЧК, на жалбоподателя е наложена „имуществена санкция“, в размер на 10000 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласни и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. Съдът не намира основания да не кредитира показанията на св. *, тъй като изложението от нея се подкрепя от писмените доказателств по делото.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото във вина на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава, като довидите на жалбоподателя във връзка с описанието на нарушението засягат спора по същество.

Независимо от горното, съдът намира, че постановлението следва да се отмени, тъй като не се доказва извършване на посоченото в него нарушение.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК, който постави преместваем обект или съоръжение на територията на неохраняем морски плаж за природосъобразен туризъм или прилежащата им акватория, без да има право на това, се наказва с глоба от 5 000 до 10 000 лева или с имуществена санкция от 10 000 до 50 000 лева.

На първо място, прави впечатление, че както в АУАН, така и в НП се говори единствено за преместваем обект, без обаче последният да е бил индивидуализиран по какъвто и да е начин- местоположение, размери, структура и т.н. По този начин не може да

се установи дали действително се касае за преместваем обект по смисъла на Закона за устройство на територията, т.е. дали е налице този признак от състава на нарушението. По-съществено е обаче, че не може да се прецени дали съществува каквато и да е връзка между жалбоподателя и визирания обект, от която да се заключи, че правилно е ангажирана именно неговата административнонаказателна отговорност. Това в случая е особено съществено, тъй като от показанията на актосъставителя става ясно, че в близост е имало и друг обект, за който също бил съставен АУАН. Освен това, видно от приемо-предавателен протокол от 04.11.2021 г. на л. 73 от НАХД № 751/2023 г. по описа на Районен съд- Бургас, на територията на плажа са констатирани пет броя преместваеми обекти- ЗБО (очевидно „заведения за бързо обслужване“). В конкретния случай няма никакви доказателства, от който да се заключи за какъв обект и къде точно е ангажирана отговорността на дружеството. В тази насока не могат да послужат приложените по преписката снимки, тъй като те не утвърдяват местоположение, а също така и признаците от състава на нарушението не следва да се извличат по тълкувателен път от страните и съда.

Във връзка с гореспоменатия приемо-предавателен протокол е и вторият довод за материална незаконосъобразност на постановлението. Изпълнителното деяние на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството се изразява в поставяне на обект без разрешение (а не и на ползване, както допълнително е посочено в АУАН и НП). Иначе казано, нарушението по чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК изисква от обективна страна извършване на активни действия по поставяне на преместваем обект или съоръжение на територията на неохраняемия морски плаж, без да е налице право на това (в този смисъл и **Решение № 27 от 7.01.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 2601/2021 г.**). Следователно трябва да се установи по безспорен начин, че процесният обект е поставен именно от дружеството жалбоподател, което в случая не е сторено. Няма никакви доказателства кога е поставен процесният (както стана ясно неуточнен) обект, а още по-малко, че е поставен именно от жалбоподателя. От гореспоменатия протокол става ясно, че към 04.11.2021 г. на плажа са съществували пет заведения за бързо обслужване, като наемател дотогава е било дружеството „*“ ЕООД, ЕИК *. При това положение е напълно възможно визираният в процесното постановление обект да е един от тези пет, които са съществували още към 04.11.2021 г. С оглед на това, съдът намира, че не се доказва по какъвто и да е начин извършването на действия по поставяне на обект от страна на дружеството жалбоподател, с което да е изпълнен състава на нарушението по чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК.

Тук може да се обърне внимание на доводите на АНО в касационната жалба при предходното разглеждане на делото, че дори и да се приемело, че обектът е поставен от жалбоподателя на 05.11.2021 г.- след предаването на плажа от предния концесионер, то щели да бъдат спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Това поначало би било така, но отново би се касало за недоказаност на нарушението, така както е описано в НП. Датата на извършването на нарушението е съществен признак от същото и когато АНО посочва конкретна дата в постановлението, той ограничава предмета на доказване до нея. При това положение, дори и да се установи на съдебното следствие, че има нарушение, но същото е извършено на дата, различна от посочената в НП, то това отново ще влече като последица отмяната му, поради недоказаност на обвинението така, както е очертано от фактическа страна.

За пълнота, следва да се посочи, че в случая по-скоро се касае за хипотеза на чл. 13,

ал. 7 ЗУЧК, съгласно който след изтичането на срока на концесията издадените на концесионера разрешения за поставяне на преместваеми обекти и съоръжения изгубват своята валидност, при което отпада основаниято да се продължава дуржането върху морския плаж на поставените през времетраенето на концесионния договор обекти. Това обуславя и необходимостта от премахването им от плажната ивица. Бездействието да се премахнат същите обаче не може да се отъждестви със състав на административно нарушение по чл. 26, ал. 1 ЗУЧК, изискващ действие по неправомерно поставяне на преместваем по характера си обект върху територията на неохраняемия морски плаж (в този смисъл са и **Решение № 27 от 7.01.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 2601/2021 г. и Решение № 864 от 24.06.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 927/2021 г.**).

С оглед всичко гореописано, настоящият състав счита, че обжалваното наказателно постановление следва да се отмени, поради материална незаконосъобразност.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая са представени договори за правна защита (л. 20 от КНАХД № 1777/2023 г. по описа на Адм. съд- Бургас и л. 40 от настоящото дело), в които е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно закона, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Като взе предвид броя на проведените до меомента съдебни заседания, процесуалната активност на представителите на жалбоподателя, обстоятелството, че същите са изготвили жалбата, инициирала производството, както и размера на санкцията, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в поискания размер. Доколкото се прилага чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди Министерство на туризма да заплати сторените в настоящото производство разноси по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Т-НП-4/12.12.2022г., издадено от Министър на туризма, с което на за нарушение на чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК и на основание чл. 26, ал. 1 от ЗУЧК, на „*“ ЕООД, ЕИК * е наложена „имуществена санкция“, в размер на 10000 лева.

ОСЪЖДА Министерство на туризма да заплати на „*“ ЕООД, ЕИК *, съдебно-

деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 3000 (три хиляди) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____